

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

16. ČERVNA 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Poskytl jim důkazy,
že žije... přikázal... aby
čekali na Otcovo zaslíbení“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. května 2019
- strana 2 -

Svatá Alžběta ze Schönau
Libor Rösner
- strana 4 -

**Kdo popírá existenci
d'ábla, nechápe
transcendenci Boha**
- strana 5 -

**Boží život davaný
a přijímaný a nám sdílený**
fr. Štěpán M. Filip OP
- strana 6 -

**Nejsvětější Eucharistie -
Chléb života**
P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 8 -

Mše svatá
P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 10 -

**Zázraky ve farnosti jako
ovoce nepřetržité adorace**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (59)**
- strana 13 -

Nejsvětější Eucharistie - Chléb života

Sám o sobě takto vypráví: „Bylo to během druhé světové války. Již jsme se dozvěděli, že druhý den odcházíme na frontu. Dopoledne, od desáté do dvanácté hodiny, jsme měli volný čas. S kamarádem jsme šli do blízké vesnice. Zašli jsme na faru a poprosili tamějšího kněze, aby nám posloužil svátostí smíření a podal nám svaté přijímání, neboť zítra odcházíme na frontu. Kněz ochotně šel s námi do chrámu, aby nám udělal žádané svátosti. Vyzpovídal nás a podal nám Chléb života, aby nás posiloval na cestě, kterou jsme měli před sebou. Když jsme se chvíli pomodlili, všichni tři jsme vyšli z chrámu. Již jsme byli venku, když se nás kněz zeptal, zda se nebojíme. Pamatuji si, že jsem mu tenkrát řekl: »Otče, bál jsem se, velmi jsem se bál, ale teď se už nebojím. Víte, s Pánem

Ježíšem se už nebojím. Víím, že kdybych i padl, ztratím život časný, ale získám život věčný, tedy budu žít věčně. Vždyť on sám nám to přislíbil, že ten, kdo ho bude přijímat, bude mít věčný život a on ho vzkřísí v den poslední. Já pevně věřím, že on je tím Chlebem života, který je nejen naší silou, ale také zárukou našeho věčného života.«

Sám Pán Ježíš se nazval Chlebem života. Stalo se to po zázračném rozmnožení chlebů, když pěti chleby a dvěma rybami nasýtil množství lidí, kde jen mužů bylo kolem pěti tisíc, kromě žen a dětí. Ti, co jedli z rozmnožených chlebů, byli tak nadšení, že ho chtěli prohlásit za krále. On odešel a uchýlil se do samoty. Druhý den ho našli v kafaernaumské synagoze. Tam jim přednesl eucharistickou řeč, v níž přislíbil, že nám dá jíst své tělo a pít svoji krev, že bude naším pokrmem a naším nápojem. Říkal: „Pracujte nikoli pro pokrm, který pomíjí, ale pro pokrm, který zůstává k věčnému životu, kvůli tomu, který vám dá Syn člověka, neboť jej Otec, Bůh, označil svou pečeti.“ (Jan 6,27)

Když si potom žádali znamení, aby viděli a uvěřili, protože Mojžíš dal jejich otcům na poušti manu, položili Ježíšovi otázku: „A co ty uděláš?“ On jim odpověděl: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, ne,

chléb z nebe vám nedal Mojžíš; ale chléb z nebe, ten pravý, vám dává můj Otec; neboť chlebem Božím je ten, jenž sestupuje z nebe a dává světu život.“ (Jan 6,32–33) Když si Židé žádali, aby jim dal tento chléb, řekl jim: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mne, nebude nikdy žiznit.“ (Jan 6,35) Tehdy začali Židé reptat, protože pochopili, že Ježíš se nazval chlebem z nebe, když řekl - já jsem chléb,

jenž sestupuje z nebe. Na jejich reptání Ježíš reagoval těmito slovy: „Nereptejte mezi sebou. Nikdo nemůže přijít ke mně, pokud ho Otec, jenž mě poslal, nepřítáhne; a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,43–44) Potom jim Ježíš vysvětlil, jak je potřebné, ba přímo nutné pro dosažení věčného života, aby ho přijali jako chléb života, když řekl: „Já jsem ten chléb živý, jenž sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude živ navěky. A pak, ten chléb, který já dám, je moje tělo za život světa.“ (Jan 6,51) Když Židé slyšeli, že chléb, který nám dá Ježíš, je jeho tělo, začali se mezi sebou hádat a ptali se, jak nám on může dát jíst své tělo? Ježíš nic z toho, co řekl, neodvolal, nic nevysvětloval, ale znovu zdůraznil: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54) Dále Židům řekl také to, čím bude jeho tělo a jeho krev pro nás, když prohlásil: „Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Tak jako Otec, jenž žije, mě poslal a já žiji z Otce, tak ten, kdo mě jí, bude též žít ze mne. To je ten chléb, jenž sestoupil z nebe; není jako onen, který jedli Otcové, a zemřeli; kdo jí tento chléb, bude živ navěky.“ (Jan 6,55–58)

Toto všechno řekl Ježíš v kafaernaumské synagoze a svými slovy nám přislíbil Eucharistii, v níž se dá za pokrm a nápoj. Přítomní, kteří ho poslouchali, jeho řeči neporozuměli a nazvali ji tvrdou. Tak tvrdou, že se nedá ani poslouchat. Oni si nijak nedokázali představit, jak by mohli jíst jeho tělo a pít jeho krev. Ale ani jeho apoštolové si to neuměli představit. Nepochybně byli velmi smutní, když viděli jak všichni od Ježíše odcházejí. Tehdy se

Ježíš také jich zeptal. „Tu řekl Ježíš Dvanácti: »Chcete odejít i vy?« Šimon-Petr mu odpověděl: »Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života. My věříme a poznali jsme, že jsi ten Svätý Boží.“ (Jan 6,67–69)

Apoštolové si neuměli vysvětlit jeho řeč, ale věřili jeho slovům. Všechno jim bylo jasné až při posledních večerech. Když po večerech vzal

do svých rukou chléb, požehnal jej, lámal a dával jim jej se slovy: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo, které se láme za odpuštění hříchů.“ Pak vzal kalich, vzdal díky, požehnal jej a podal jim jej se slovy: „Pijte z něho všichni, to je moje krev nové smlouvy, která se vylévá za vás a za mnohé na odpuštění hříchů.“ Apoštolové vzali a jedli, pili a věřili, že jedí jeho tělo a pijí jeho krev, neboť uvěřili jeho slovům. Jeho slova se vždy splnila. Když řekl ochrnulému, kterého přinesli čtyři lidé: „Vstaň, vezmi si lůžko a jdi domů“, ten to tak udělal. Když řekl slepému: „Ať vidíš!“, on viděl. Když zavolal na čtyři dny rozkládající se mrtvé tělo Lazarovo „Pojď ven!“, on vyšel z hrobu. A proto také teď, když řekl „toto je moje tělo“ a „toto je moje krev“, tak chléb se stal jeho tělem a víno se stalo jeho krví.

Potom jim přikázal, aby to, co udělal on, dělali i oni, když řekl: „To konejte na mou památku.“ Ježíš v Kafaernaum přislíbil Eucharistii, v níž zůstane jako pokrm a nápoj pro naše duše. Při posledních večerech Eucharistii ustanovil a apoštolům přikázal, aby to, co on udělal, udělali také oni, a to na památku jeho utrpení, smrti a vzkříšení. Apoštolové ten příkaz plnili, plnila jej i prvotní církev, plnila jej církev po staletí a tento Pánův příkaz pl-

níme i dnes. Protože Ježíš chce být pro všechny, kdo mu věří, chlebem života a nápojem, aby je posiloval na cestě ke spáse. Svatý Cyprián žil v době velkého pronásledování církve (3. stol.). Také on sám zemřel jako mučedník. Řekl: „Dobré je provolávat k duším: nedejte se, nebojte se, buďte silné, ale toto ještě nestačí. Je třeba je milovat, držet je, učinit je silnými a vítězi, oblékající je do ochranné výzbroje Těla a Krve Ježíše Krista.“

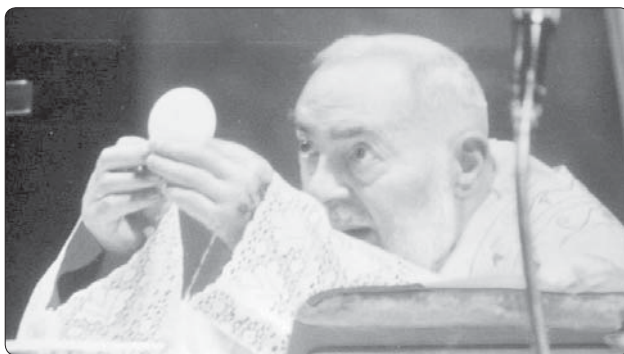
Eucharistický Chléb byl silou mučedníků, ale i všech křesťanů, proto Ballerini napsal: „Eucharistie je pokrm silných. Z něj dostáváme sílu vítězit nad zlým a dělat dobro. Proto se život křesťanů zvedá či upadá, podle toho, zda se k svátostnému Ježíši přibližují, anebo se od něho vzdalují.“ Také my cítíme, že bez eucharistického Krista jsme velmi slabí. Kristova slova „Beze mne nemůžete dělat nic“ vždy platí. Bez něho nedokážeme ani křesťansky žít, nedokážeme zachovávat Boží přikázání, ani plnit Boží vůli.

Na Novém Zélandu pracují misionáři mezi kmeny, které donedávna žily divošským způsobem. Stalo se tam toto: Probíhala bohoslužba. Při svatém přijímání jeden z nově pokřtěných přišel dopředu a klekl si mezi ty, kdo čekali na kněze, který jim podá svaté přijímání. Najednou zpozoroval, že klečí vedle člověka, který ještě jen před pár lety zavraždil jeho otce a vypil jeho krev jako kanibal. Tehdy, když se dozvěděl o vraždě svého otce, v jeho srdci se hned zrodila myšlenka krvavé pomsty. Byl pevně rozhodnut, že pomstí krev svého otce. Mezitím k nim přišli misionáři a přinesli jim Kristovo evangelium, které káže milovat i své nepřátele a odpouštět i vrahům. Uklidnil se a odpustil vrahovi svého otce. Ale teď, když si vedle něho klekl, všechno se v něm znovu vzbouřilo. Ne, on nemůže přijímat spolu s vrahem svého otce. Vstal a odcházela dozadu. V tom ho napadly myšlenky z evangelia: Podle toho poznají, že jste mými učedníky, když se budete navzájem milovat... Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí! Za koho se tehdy Ježíš modlil? Za své vrahy. Vrátil se a klekl si vedle vraha svého otce, a tak spolu přijímali Chléb života. Po svatém přijímání dostal takovou sílu, že se rozhodl, že na

to už nikdy ani jen nepomyslí. Byl tak posílněn, že před kostelem počkal na vraha svého otce, podal mu ruku a ujistil ho, že mu zcela odpouští. Stali se nejlepšími přáteli. Vrah chtěl všechno napravit svojí dobrotou a syn zavražděného chtěl napravit všechny svůj hněv i touhu po pomstě svým odpuštěním. Chléb života nás posiluje, abychom dokázali plnit požadavky Kristova evangelia. Sami jsme velmi slabí, ale svátostný Kristus je naší silou.

Maria Latoste byla řeholní sestra a často klečela před Nejsvětější svátostí a byla natolik omilostněná, že se jí zjevoval Ježíš a hovořil s ní. Jednou jí řekl také toto: „Ne pro sebe jsem v Eucharistii, ale pro lidi, abych jim byl oporou a mohl se s nimi spojit a s nimi žít, abych byl s nimi jedno a tak abych dostal od lidí to, čeho si nejvíce vážím a co mě nejvíce oslavuje, a to je jejich vděčnost a láska.“ Tedy Ježíš je v Eucharistii přítomný jen z lásky k nám a touží po tom, abychom mu byli za tento dar vděční a milovali ho. Nepochybně mu naši lásku a vděčnost nejlépe projevíme, když nabízený Chléb života budeme co nejčastěji přijímat, abychom se jim posilovali.

Misionář, který pracuje v Africe, napsal: „Přišel za mnou mladý černoch a požádal mě o svátost smíření a o Chléb života. Posloužil jsem mu a on se pak dlouho modlil, děkoval po svatém přijímání. Potom přišel poděkovat také mně a řekl: »Otče, ani nevíš, jak mi je nyní dobře. Vůbec nelituji toho, že jsem k tobě

musel jít celé tři dny. Nelituji ani těch pěti liber, které jsem dal náhradníkovi, aby mě zastoupil v obchodě, kde pracuji.« Jiný černoch přišel ke mně v noci v jednu hodinu. Byl celý zpocený a řekl: »Otče, učiň z mé černé duše bílou a posilni mě Chlebem života, ale udělej to co nejdříve. Běžel jsem v jednom kuse od večera, když jsem skončil, a zase musím běžet,

abych byl včas v práci, neboť můj pán je velmi přísný a zlý člověk. Kdybych nepřišel včas, pomstil by se mi.«

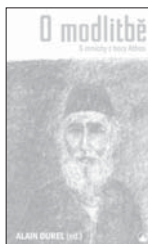
Tak si váží svatého přijímání nově pokřtění Afričané. Co my? My nemusíme jít třeba tři dny cesty tam a tři nazpět. Nemusíme ztrácet tolik pracovní doby jako oni. Svaté přijímání máme blízko, přímo v naší vesnici, v našem městě. Nám stačí zřeknout se jedné hodiny času. A umíme si tu jednu hodinu najít, abychom přistoupili ke svatému přijímání? Ježíš se nám nabízí s takovou láskou, protože bez něho nic nemůžeme, ani křesťansky žít, ani dosáhnout své spásy. Proč ho někteří přijímají tak zřídka? Nepochybně jen pro svoji lhostejnost, jeho slova neberou vážně. Dávají přednost tomu, co vůbec pro ně není důležité, a zanedbávají to, co je pro ně nejdůležitější. Zanedbávají spásu své duše.

Svatý Tomáš Akvinský napsal: „Ježíš Kristus nám Eucharistii zanechal jako památku na své umučení, jako největší zázrak ze všech svých zázraků, jako skutečnou útěchu a jako skutečnou náhradu své nepřítomnosti. Tedy eucharistický Kristus nám stále připomíná jeho lásku k nám, jež ho přivedla až na bolestný kříž. Eucharistie je zázrak zázraků, který učinil Ježíš jen proto, aby sám mohl být naší útěchou a aby mohl být stále s námi. On je v Eucharistii skutečně přítomný. Je zde tentýž, který byl kdysi v Betlémě v jesličkách. Je zde tentýž, který byl v Nazaretě při práci. Je zde tentýž Ježíš,

kteří učil a konal zázraky, tentýž, který pro nás trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. V nejsvětější Eucharistii je přítomný se svým božstvím i se svým lidstvem. Je zde skutečně přítomný, ale svoji přítomnost skrývá pod skromnými způsoby chleba a vína. Nabízí se nám jako Chléb života našich duší. Pochopte to? Prosme také Pannu Marii, aby nám vyprosila milost, abychom tu velkou pravdu pochopili aspoň tak, jak je to možné naší lidské slabosti. Abychom ho stále častěji přijímali, neboť pouze on je zárukou našeho pravdivého křesťanského života naší věčné blaženosti.

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 6/2004 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

KŘESŤANSKÝ ŽIVOT - V MODLITBĚ I V PRAXI

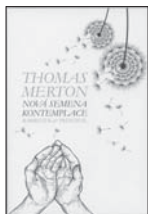

O MODLITBĚ • S MNICHY Z HORY ATHOS

Alain Durel (ed.) • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

Hora Athos je přes tisíc let centrem mnišského života a duchovními plicemi řeckého, ruského, balkánského i arabského pravoslavného křesťanství. Je to místo, kde se po staletí pěstuje modlitba srdce, kterou proslavila především *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci a Filokalie*. V této drobné knížce dostává slovo osm duchovních mistrů 20. a 21. století z Řecka, Rumunska a Libanonu: Josef Hesychasta, Efrém Katunakijsky, Paisij z hory Athos, Porfyr, Izák Libanonsky, Petroniu Rumunsky, Basil a Tichon ze Stavronikity. Jejich výroky o modlitbě a duchovním životě oslovují dnešní čtenáře přímostí, překvapivou úsečností a praktickou moudrostí.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 112 stran, 149 Kč*

NOVÁ SEMENA KONTEMPLACE

Thomas Merton • Z amerického originálu přeložil Ivo Lukáš • Odpovědná redaktorka Lenka Váchová

Jedna z nejčtenějších a nejoblíbenějších knih Thomase Mertona. Křesťané i nekřesťané chválí Mertona jako pozoruhodného pokračovatele meditativní tradice sv. Jana od Kříže, *Oblaku nevědomí* a středověkých mystiků. Tato kniha se snaží probudit spící vnitřní hloubky ducha, které západní člověk již dlouho zabíjí, a probudit úsilí o hluboce kontemplativní a mystický rozměr v našich životech.

*Barrister & Principal
Váz., přebal, 143x215 mm, 184 stran, 299 Kč*

KŘESŤANSTVÍ A OKULTNÍ PRAKTIKY • 25 OTÁZEK A ODPOVĚDÍ

Vojtěch Kodet • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Praktická příručka pro křesťany i další zájemce, kteří se chtějí vyznat v učení, praktikách a pojmech, jako je okultismus, magie, ezoterika, alternativní medicína nebo New Age. Ve vnímání a hodnocení těchto věcí dnes vládne zmatek. Obchod se „zbožím“, jako je komunikace s duchy, práce s pozitivní energií a různé rituály, doslova kvete. Nejedna křesťan si plete ezoteriku s věcmi víry a snaží se je propojovat. Karmelitánský kněz Vojtěch Kodet odpovídá na otázky, jež mu kladli konkrétní lidé. Dané jevy hodnotí střizlivě: nepodceňuje je ani jimi není fascinován. Uplatňuje zde svou bohatou zkušenost duchovního pastýře. Odlišuje to, co člověku prospívá, od toho, co mu škodí. Jasný a přitom vnitřní výklad se opírá o biblické prameny, tradici a učení církve. Kniha vyšla s nihil obstat.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 128 stran, 169 Kč*

JAK POTĚŠIT ZPOVĚDNÍKA

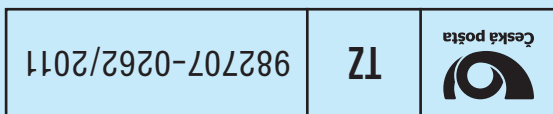
Aleš Opatrný • Redakce Stanislav Předota

Mons. Aleš Opatrný se ve svých úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božího působení ve svátosti smíření. Hříchy není radno zlehčovat. Uvědomme si však, že hříchy mají všichni lidé, zatímco odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, který je třeba dopřát každému v co nejvyšší míře.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 88 stran, 99 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1